

PDF Eraser Free

DECYZJA

Na podstawie art. 1 i art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (Dz. U. 2018 poz. 570) i art. 138 § 1 pkt 2 w związku z art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 poz. 2096 ze zm.) zespół orzekający Samorządowego Kolegium [REDAKTOWANE] w składzie:

Przewodniczący: [REDAKTOWANE]

Członek: [REDAKTOWANE]

Członek: [REDAKTOWANE]

po rozpatrzeniu, na posiedzeniu niejawnym, odwołania Pani [REDAKTOWANE] od decyzji Kierownika Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej w [REDAKTOWANE] działającego z upoważnienia Wójta Gminy [REDAKTOWANE] z dnia [REDAKTOWANE] 2019 r. Nr GOPS [REDAKTOWANE] uznającej specjalny zasiłek opiekuńczy wypłacony Pan [REDAKTOWANE] na podstawie decyzji z dnia [REDAKTOWANE] 2017 r. Nr GOPS [REDAKTOWANE] w okresie od 1 listopada 2017 r. do [REDAKTOWANE] 2018 r. w łącznej kwocie [REDAKTOWANE] zł, za nienależnie pobrane świadczenie, które podlega zwrotowi wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie

postanowił:
uchylić zaskarżoną decyzję w całości
i umorzyć postępowanie pierwszej instancji w całości.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia [REDAKTOWANE] 2018 r. Pani [REDAKTOWANE] zwróciła się do Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej w [REDAKTOWANE] o uchylenie decyzji przyznającej prawo do specjalnego zasiłku opiekuńczego m.in. z dnia [REDAKTOWANE] 2017 r. Nr GOPS [REDAKTOWANE].

Kierownik Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej w [REDAKTOWANE], decyzją z dnia [REDAKTOWANE] maja 2018 r. Nr GOPS [REDAKTOWANE] uchylił decyzję z dnia [REDAKTOWANE] sierpnia 2017 r. Nr GOPS [REDAKTOWANE] od dnia [REDAKTOWANE] września 2017 r. z powodu rezygnacji osoby ubiegającej się, tj. Pani [REDAKTOWANE]. Decyzję doręczono stronie w dniu [REDAKTOWANE] maja 2018 r.

Kolejną decyzją z dnia [REDAKTOWANE] sierpnia 2018 r. Nr GOPS [REDAKTOWANE], organ I instancji uznał specjalny zasiłek opiekuńczy wypłacony Pani [REDAKTOWANE] za okres od 1 listopada 2017 r. do [REDAKTOWANE] kwietnia 2018 r. w łącznej wysokości [REDAKTOWANE] zł za świadczenie nienależnie pobrane i zobowiązał Panią [REDAKTOWANE] do zwrotu nienależnie pobranych świadczeń rodzinnych w łącznej wysokości [REDAKTOWANE] zł wraz z ustawowymi odsetkami. Jako podstawę prawną decyzji wskazał m.in. 155 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (j.t. Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 ze zm., zwanej dalej kpa) oraz art. 30 ustawy o świadczeniach rodzinnych. W uzasadnieniu decyzji wskazał, że decyzja przyznająca prawo do specjalnego zasiłku opiekuńczego w okresie od 1 listopada 2017 r. do [REDAKTOWANE] kwietnia 2018 r. z dniem [REDAKTOWANE] maja 2018 r. (winno być [REDAKTOWANE] maja 2018 r.) została na wniosek strony uchylona. Następnie powołał treść art. 155 kpa i stwierdził, że specjalny zasiłek opiekuńczy pobrany od 1 listopada 2017 r. do [REDAKTOWANE] kwietnia 2018 r. w łącznej kwocie [REDAKTOWANE] zł jest świadczeniem nienależnie pobranym i podlega zwrotowi łącznie z odsetkami ustawowymi. Przedmiotowa decyzja została doręczona stronie w dniu [REDAKTOWANE] września 2018 r.

Z powyższą decyzją nie zgodziła się Pani [REDAKTOWANE] i wniosła od niej w terminie odwołanie, po rozpatrzeniu którego Samorządowe Kolegium [REDAKTOWANE] decyzją z dnia [REDAKTOWANE] listopada 2018 r. Nr SKO [REDAKTOWANE] uchyliło zaskarżoną decyzję i przekazało sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji. Organ odwoławczy wskazał, że powołany w sentencji decyzji art. 155 kpa nie stanowi podstawy do wydania decyzji w przedmiocie nienależnie pobranych świadczeń rodzinnych i bezpodstawnie został powołany jako podstawa prawna zaskarżonej decyzji, a drugi nienależnie pobranych świadczeń rodzinnych, jednakże z uzasadnienia zaskarżonej decyzji nie wynikało, która z przesłanek wskazanych w ust. 2 tego przepisu, zdaniem organu, ma zastosowanie

w sprawie. Zespół orzekający stwierdził, iż na podstawie treści zaskarżonej decyzji nie sposób było ustalić, czy oboje rodzice uzasadniają wydanie rozstrzygnięcia o nienależnie pobranych świadczeniach rodzinnych, nie powołano bowiem art. 30 ust. 2 ustawy o świadczeniach rodzinnych, nie odniesiono się do żadnej przesłanki tego przepisu i nie przedstawiono stanu faktycznego, który zaistniał i spowodował wydanie decyzji. Kolegium zwróciło także uwagę na niekompletność przesłanych akt sprawy, brak harmonogramu wypłaconych świadczeń oraz brak w decyzji wyliczenia kwoty odsetek na dzień wydania zaskarżonej decyzji.

Po ponownym rozpatrzeniu sprawy, organ I instancji wydał w dniu [redacted] kwietnia 2019 r. decyzję Nr GOPS. [redacted] uznającą specjalny zasiłek opiekuńczy wypłacony Pani [redacted] na podstawie decyzji z dnia [redacted] sierpnia 2017 r. Nr GOPS. [redacted] w okresie od 1 listopada 2017 r. do [redacted] kwietnia 2018 r. w łącznej kwocie [redacted] zł, za nienależnie pobrane świadczenie, które podlega zwrotowi wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie. W uzasadnieniu opisano stan faktyczny sprawy wskazując, że decyzją z dnia [redacted] sierpnia 2017 r. Nr GOPS. [redacted] organ I instancji przyznał Pani [redacted] prawo do specjalnego zasiłku opiekuńczego w związku ze sprawowaniem opieki nad osobą legitymującą się orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności – Panią [redacted] w kwocie 520,00 zł miesięcznie, od 1 listopada 2017 r. do [redacted] października 2018 r. Dalej podał, że wnioskiem z dnia [redacted] września 2017 r. strona zwróciła się do organu o przyznanie świadczenia pielęgnacyjnego z tytułu rezygnacji z zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej w związku ze sprawowaniem opieki nad osobą legitymującą się znacznym stopniem niepełnosprawności - mamą [redacted] i organ decyzją z dnia [redacted] września 2017 r. Nr GOPS. [redacted] odmówił Pani [redacted] przyznania świadczenia pielęgnacyjnego, m.in. z powodu przysługującego jej prawa do specjalnego zasiłku opiekuńczego. Organ wskazał, że kolejną decyzją z dnia [redacted] maja 2018 r. uchylił decyzję z dnia [redacted] sierpnia 2017 r. Nr GOPS. [redacted] przyznającą stronie specjalny zasiłek opiekuńczy od dnia [redacted] września 2017 r. z powodu rezygnacji osoby ubiegającej się. Następnie Kolegium decyzją z dnia [redacted] października 2018 r. Nr SKO. [redacted] uchyliło decyzję organu I instancji i orzekło o przyznaniu Pani [redacted] świadczenia pielęgnacyjnego w związku z koniecznością sprawowania opieki nad osobą niepełnosprawną – Panią [redacted] w okresie od [redacted] września 2017 r. do [redacted] lipca 2019 r. Organ podkreślił, że za okres od 1 listopada 2017 r. do [redacted] kwietnia 2018 r. strona pobrała zarówno specjalny zasiłek opiekuńczy w łącznej kwocie [redacted] zł i świadczenie pielęgnacyjne w łącznej kwocie [redacted] zł, stąd nastąpił zbieg prawa do świadczeń, a zgodnie z art. 27 ust. 5 ustawy o świadczeniach rodzinnych w przypadku zbiegu takich świadczeń przysługuje jedno z tych świadczeń wybrane przez osobę uprawnioną. W związku z powyższym stwierdził, że na podstawie art. 30 ust. 2 pkt 1 ustawy o świadczeniach rodzinnych specjalny zasiłek opiekuńczy pobrany przez Panią [redacted] za listopad i grudzień 2017 r. oraz styczeń – kwiecień 2018 r. w łącznej wysokości [redacted] zł jest nienależnie pobranym świadczeniem. Podał, że Pani [redacted] została poinformowana o art. 17 ust. 5 pkt 1 ustawy o świadczeniach rodzinnych zarówno w decyzji organu I instancji z dnia [redacted] maja 2018 r. Nr GOPS. [redacted] jak i w decyzji Kolegium z dnia [redacted] marca 2018 r. Nr SKO. [redacted] stąd w ocenie organu strona miała świadomość tego, iż nie może pobierać świadczenia pielęgnacyjnego i specjalnego zasiłku opiekuńczego. Na koniec podał, że kwota odsetek liczonych na dzień wydania niniejszej decyzji wynosi [redacted] zł. Przedmiotowa decyzja została doręczona Pani [redacted] w dniu [redacted] kwietnia 2019 r.

Od powyższej decyzji Pani [redacted] wniosła w ustawowym terminie odwołanie, w którym zarzuciła organowi I instancji naruszenie prawa materialnego i przepisów postępowania poprzez: 1/ zastosowanie art. 30 ust. 2 pkt 1 ustawy o świadczeniach rodzinnych; 2/ zastosowanie art. 27 ust. 5 ustawy o świadczeniach rodzinnych; 3/ zastosowanie art. 30 ustawy o świadczeniach rodzinnych i nakazanie stronie zwrotu zasiłku opiekuńczego wraz z odsetkami, bez uprzedniego rozstrzygnięcia prawomocną decyzją, że świadczenie to rzeczywiście zostało nienależnie pobrane; 4/ naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na wynik sprawy, tj. art. 6, art. 8, art. 9, art. 77 § 1, art. 7 w zw. z art. 80 kpa poprzez niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności; 5/ naruszenie przepisów postępowania poprzez wydanie decyzji nieprawidłowo zredagowanej i nieprzekonującej strony co do słuszności jej wydania, niezgodnej z art. 11, art. 107 § 1 i 3 kpa. Następnie strona obszernie uzasadniła swoje odwołanie wskazując m.in., że jej zdaniem art. 30 ust. 2 pkt 1 ustawy o świadczeniach rodzinnych odwołuje się do umyślnego i świadomego działania wnioskodawcy w dniu pobierania zasiłku oraz świadczenie musi być wypłacone przed zaistnieniem okoliczności, a nie po ich zaistnieniu. Podkreśliła, że nie miała świadomości pobierania specjalnego zasiłku opiekuńczego niezgodnie z prawem, ponieważ w chwili jego pobierania (wypłaty) nie istniały żadne przesłanki mogące wykluczyć pobieranie (wypłatę) tego zasiłku.

Odwołanie wraz z aktami sprawy zostało przez organ I instancji przekazane do Samorządowego Kolegium [redacted], gdyż organ ten nie znalazł podstaw do uwzględnienia odwołania w trybie art. 132 kpa.

PDF Eraser Free

Zespół orzekający zwążył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie, a zaskarżoną decyzję należało uchylić w całości i umorzyć postępowanie pierwszej instancji w całości.

Sytuacje, które powodują, iż świadczenia rodzinne zostały pobrane nienależnie oraz zasady zwrotu nienależnie pobranych świadczeń rodzinnych zostały uregulowane w przepisach ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz.U. 2018 poz. 2220 ze zm. - zwanej dalej ustawą). Na zasadzie art. 30 ust. 1 ustawy, osoba, która pobrała nienależnie świadczenia rodzinne, jest obowiązana do ich zwrotu. Obowiązek zwrotu nienależnie pobranego świadczenia rodzinnego jest instytucją zapobiegającą pobieraniu świadczeń rodzinnych przez osoby do nich nieuprawnione, które w toku postępowania nie wykazały całego istotnego dla sprawy stanu faktycznego, albo też zaniechały realizacji ciążącego na nich - jako uprawnionych - obowiązku informowania organu o każdej zmianie okoliczności faktycznych mających wpływ na dalsze przysługiwanie świadczenia, a organ z urzędu nie wykrył tych zdarzeń ani w postępowaniu, ani w kontroli legalności pobierania świadczeń rodzinnych (zob. Świadczenia rodzinne. Komentarz, A. Korcz - Maciejko, W. Maciejko, Warszawa 2007, s. 389).

Kwoty nienależnie pobranych świadczeń rodzinnych podlegają zwrotowi łącznie z odsetkami ustawowymi za opóźnienie na rachunek bankowy wskazany przez organ właściwy. Odsetki są naliczane od pierwszego dnia miesiąca następującego po dniu wypłaty świadczeń rodzinnych do dnia spłaty (art. 30 ust. 8 ustawy).

Zgodnie zaś z art. 30 ust. 5 ustawy decyzja o ustaleniu i zwrocie nienależnie pobranych świadczeń rodzinnych nie jest wydawana, jeżeli od terminu ich pobrania upłynęło więcej niż 10 lat.

Jako podstawę prawną decyzji organ podał m.in. art. 30 ust. 2 pkt 1 ustawy. Dlatego zasadnym jest podanie, że uznanie świadczenia za nienależnie pobranego na podstawie art. 30 ust. 2 pkt 1 ustawy wymaga łącznego spełnienia następujących przesłanek:

1. świadczenie rodzinne musi być wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie zawieszenia prawa do świadczeń rodzinnych lub zmniejszenie wysokości przysługujących świadczeń rodzinnych albo wstrzymanie wypłaty świadczeń rodzinnych w całości lub w części,
2. osoba pobierająca te świadczenia była pouczona o braku prawa do ich pobierania.

Kwestią oceny jest zatem ustalenie, czy organ I instancji zasadnie uznał, że wypłacony Pani [redacted] specjalny zasiłek opiekuńczy w okresie od 1 listopada 2017 r. do [redacted] kwietnia 2018 r. w łącznej kwocie [redacted] zł jest nienależnie pobranym świadczeniem, tj. czy spełnione zostały przesłanki, o których mowa w art. 30 ust. 2 pkt 1 ustawy niezbędne do uznania, iż strona nienależnie pobrała świadczenia rodzinne.

Wskazać należy, że to na organie administracji spoczywa ciężar udokumentowania okoliczności uzasadniających pobranie nienależnego świadczenia. Organ wydający decyzję uznającą, że świadczeniobiorca pobrał nienależnie świadczenie rodzinne winien w sposób dokładny przeanalizować w uzasadnieniu decyzji dlaczego i na jakiej podstawie prawnej wydał swoje orzeczenie, czyniąc to w kontekście stanu faktycznego rozpoznawanej sprawy.

Jak podkreśla się w piśmiennictwie art. 30 ust. 2 pkt 1 ustawy odnosi się do przypadków prawidłowego przyznania prawa do świadczeń rodzinnych (w tym również świadczeń opiekuńczych), w których to następnie - w trakcie obowiązywania i realizacji decyzji - zaistniały okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń rodzinnych, skutkujące ich ustaniem, zawieszeniem lub zmniejszeniem wysokości przysługujących świadczeń rodzinnych albo wpływające na ich realizację, uzasadniając wstrzymanie wypłat.

W przedmiotowej sprawie nie ulega wątpliwości, iż w trakcie okresu, na który został przyznany Pani [redacted] decyzją z dnia [redacted] sierpnia 2017 r. specjalny zasiłek opiekuńczy (od 1 listopada 2017 r. do 31 października 2018 r.), strona złożyła wniosek o uchylenie tego rozstrzygnięcia i organ I instancji decyzją z dnia [redacted] maja 2018 r. Nr GOPS. [redacted] uchylił decyzję z dnia [redacted] sierpnia 2018 r. od dnia [redacted] września 2017 r. Natomiast w okresie za który wypłacono stronie specjalny zasiłek opiekuńczy, tj. od 1 listopada 2017 r. do [redacted] kwietnia 2018 r. nie było w obrocie prawnym decyzji przyznającej stronie prawo do świadczenia pielęgnacyjnego, bo decyzja taka została wydana dopiero w dniu [redacted] października 2018 r. przez organ odwoławczy. Zatem nie jest zasadne twierdzenie organu I instancji, iż nastąpił zbieg prawa do świadczeń i dlatego specjalny zasiłek opiekuńczy pobrany za okres od 1 listopada 2017 r. do [redacted] kwietnia 2018 r. w łącznej kwocie [redacted] zł, jest nienależnie pobranym

świadczeniem na podstawie art. 30 ust. 2 pkt 1 ustawy, gdyż w czasie realizacji tego świadczenia strona nie miała przyznanego prawa do świadczenia pielęgnacyjnego. Powyższe powoduje również, iż w przedmiotowej sprawie nie został spełniony drugi z warunków niezbędnych do uznania świadczeń za nienależnie pobrane. Strona pobierająca te świadczenia była pouczona o braku prawa do ich pobierania i konieczności poinformowania organu w przypadku zaistnienia zmian mających wpływ na prawo do świadczeń. Strona nie mogła bowiem w okresie od listopada 2017 r. i do kwietnia 2018 r. poinformować organ I instancji o okolicznościach, które będą miały miejsce dopiero w październiku 2018 r. i nie będą zależne tylko od niej.

Skuteczne pouczenie, o którym mowa w art. 30 ust. 2 pkt 1 ustawy to tylko takie pouczenie, które było sformułowane i przedstawione konkretnemu adresatowi w taki sposób, że - zgodnie z zasadami racjonalności i doświadczenia życiowego - można przyjąć, iż ów adresat miał świadomość pobierania nienależnego świadczenia. W konsekwencji, ocena świadomego działania świadczeniobiorcy wymaga ustalenia, czy były mu znane odpowiednie przepisy prawa, to jest czy był skutecznie powiadomiony o okolicznościach, których zaistnienie miało wpływ na istnienie uprawnienia, przy czym owa skuteczność oznacza formę pisemną, z użyciem języka zrozumiałego dla świadczeniobiorcy, z równoczesnym wskazaniem grożących stronie sankcji za wprowadzenie organu w błąd. Żeby można na stronę nałożyć obowiązek zwrotu świadczenia, należy w sposób niebudzący wątpliwości wykazać, że wiedziała ona o okolicznościach, mających wpływ na prawo do świadczeń rodzinnych, o których należy poinformować organ, aby strona miała wiedzę, że pobierając określone świadczenie działała niezgodnie z prawem. Podstawowym wyznacznikiem takiej wiedzy jest wykazanie stronie, że została ona o tym pouczona. Pouczenie stanowi niezbędny warunek do żądania od strony zwrotu nienależnie pobranych świadczeń rodzinnych. Zgodnie z utrwalonym w judykaturze poglądem, wspomniane pouczenie powinno być adekwatne do obowiązujących przepisów, odnosić się do konkretnie otrzywanego świadczenia i operować zwrotami zrozumiałymi dla adresata tak, aby mógł je uwzględnić w ocenie własnej sytuacji (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25.04.1979 r., sygn. akt II URN 51/80, OSNCP z 1980 r. nr 10, poz. 202, z dnia 14.03.2006r., sygn. akt I UK 161/05, OSNP 2007, nr 5-6, poz. 78). Pouczenie winno być zatem jasne i czytelne, powinno zawierać wyczerpujące informacje o obowiązujących zasadach.

W zaskarżonej decyzji organ I instancji wskazał, że Pani [redacted] została poinformowana o art. 17 ust. 5 pkt 1 ustawy zarówno w decyzji organu I instancji z dnia [redacted] maja 2018 r. Nr GOPS. [redacted] jak i w decyzji Kolegium z dnia [redacted] marca 2018 r. Nr SKO. [redacted] dlatego w ocenie organu strona miała świadomość tego, iż nie może pobierać jednocześnie świadczenia pielęgnacyjnego i specjalnego zasiłku opiekuńczego. Umknęło jednak uwadze organowi I instancji, że ww. decyzje zawierające istotne pouczenie zostały wydane w 2018 r., a przedmiotowa sprawa dotyczy okresu od 1 listopada 2017 r. do [redacted] kwietnia 2018 r., tym samym strona nie mogła w 2018 r. dowiedzieć się jakie okoliczności powodują, że świadczenia są nienależnie pobrane i poinformować o nich w 2017 r., gdy pobierała specjalny zasiłek opiekuńczy, uznany obecnie za świadczenie nienależnie pobrane. Ponieważ prawidłowe pouczenie stanowi warunek sine qua non żądania zwrotu nienależnie zrealizowanych kwot zasiłku, brak prawidłowego pouczenia powoduje zatem, że świadczeniobiorca nie ma obowiązku zwrotu pobranych kwot, choćby nawet z innych źródeł mógł poznać wiadomość o tychże okolicznościach.

Z powyższego wynika, iż materiał zgromadzony w aktach sprawy nie pozwala na to, aby świadczenie można byłoby uznać za nienależnie pobrane.

Odnosząc się natomiast do podniesionego w odwołaniu zarzutu dotyczącego konieczności wydania dwóch odrębnych decyzji w sprawie nienależnie pobranych świadczeń i ich zwrotu, Kolegium kolejny raz wyjaśnia, że nie jest on uzasadniony. Faktycznie orzecznictwo sądów administracyjnych wskazywało w przeszłości na to, że każda z tych kwestii powinna być rozstrzygana odrębną decyzją, jednakże pogląd ten stracił aktualność z chwilą wejścia w życie z dniem 18 września 2015 r. zmian w treści art. 30 ust. 3 i 5 ustawy. Zgodnie z nowym brzmieniem art. 30 ust. 3 ustawy należności z tytułu nienależnie pobranych świadczeń rodzinnych ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat, licząc od dnia, w którym decyzja o ustaleniu i zwrocie nienależnie pobranych świadczeń stała się ostateczna. Decyzja o ustaleniu i zwrocie nienależnie pobranych świadczeń rodzinnych nie jest wydawana, jeżeli od terminu ich pobrania upłynęło więcej niż 10 lat (art. 30 ust. 5 ustawy). Wprowadzono zatem w ustawie pojęcie jednej „decyzji o ustaleniu i zwrocie nienależnie pobranych świadczeń rodzinnych”. Tym samym z woli ustawodawcy organy administracji uzyskały uprawnienie do tego, by w drodze jednej decyzji administracyjnej stwierdzać zarówno istnienie nienależnie pobranych świadczeń rodzinnych, jak i orzekać o ich zwrocie (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 20 września 2018 r.

sygn. akt I OSK 824/18). Bezpornie jest, że zaskarżona decyzja dotyczy nienależnie pobranych świadczeń za okres od 1 listopada 2017 r. do [redacted] kwietnia 2018 r., czyli w dacie, gdy obowiązywały już przepisy o nienależnie pobranych świadczeniach we wskazanym wyżej brzmieniu.

PDF Eraser Free
 o uchyleniu zaskarżonej decyzji w całości i umorzeniu postępowania pierwszej instancji w całości albo w części. Nie określa on jednak przesłanek umorzenia, wobec czego należy ich poszukiwać w treści art. 105 § 1 kpa, zgodnie, z którym gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe w całości lub w części, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania odpowiednio w całości lub w części. Przesłanka bezprzedmiotowości występuje, gdy brak jest podstaw prawnych do merytorycznego rozstrzygnięcia danej sprawy w ogóle, bądź nie ma podstaw do jej rozpoznania w drodze postępowania administracyjnego. Bezprzedmiotowość postępowania oznacza brak któregoś elementów stosunku materialnoprawnego, skutkującego tym, iż nie można załatwić sprawy przez rozstrzygnięcie jej co do istoty. Jest to orzeczenie formalne, kończące postępowanie bez jego merytorycznego rozstrzygnięcia. Bezprzedmiotowość może wynikać z przyczyn podmiotowych lub przedmiotowych, ale zawsze oznacza brak przedmiotu postępowania. Tym przedmiotem jest zaś konkretna sprawa, w której organ administracji państwowej jest władny i jednocześnie zobowiązany rozstrzygnąć na podstawie przepisów prawa materialnego o uprawnieniach lub obowiązkach indywidualnego podmiotu (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 24 kwietnia 2003 r. sygn. akt III SA 2225/01, Biuletyn Skarbowy 2003, nr 6, s. 25). Zespół orzekający stwierdza, że w niniejszej sprawie należało uchylić zaskarżoną decyzję w całości i umorzyć postępowanie pierwszej instancji w całości dlatego, że brak było podstaw do uznania, iż specjalny zasiłek opiekuńczy wypłacony Pani [redacted] na podstawie decyzji z dnia [redacted] sierpnia 2017 r. Nr GOPS. [redacted] w okresie od 1 listopada 2017 r. do [redacted] kwietnia 2018 r. w łącznej kwocie [redacted] zł, jest nienależnie pobranym świadczeniem, które podlega zwrotowi wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, na podstawie art. 30 ust. 2 pkt 1 ustawy, który był podstawą prawną zaskarżonej decyzji.

Mając na uwadze powyższe okoliczności faktyczne i prawne, zespół orzekający na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 kpa w związku z art. 105 § 1 kpa orzekł jak w sentencji [redacted]

Decyzja niniejsza jest ostateczna.

POUCZENIE

Na niniejszą decyzję strona może wnieść skargę w terminie 30 dni od dnia jej doręczenia. Skargę należy wnieść do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego [redacted] za pośrednictwem Samorządowego Kolegium [redacted]

Wysokość wpisu stałego od skargi i zasady ustalania wpisu stosunkowego od skargi określono w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 221, poz. 2193 z późn. zm.).

Strona może ubiegać się o zwolnienie od kosztów sądowych albo o przyznanie prawa pomocy zgodnie z przepisami ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302 ze zm.).

W sprawach z zakresu pomocy i opieki społecznej oraz dotyczących dodatków mieszkaniowych skarga jest zwolniona od kosztów sądowych.

Otrzymał:

[redacted]

Zespół Orzekający
Przewodniczący

Do wiadomości:

1) Kierownik Gminnego Ośrodka Pomocy [redacted]

Członek

2) aa. [redacted]

Członek

IS